

Sygn. akt V Kz 525/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

przy udziale Prokuratora Ewy Stęplewskiej

po rozpoznaniu w sprawie **R. U.**, syna I., urodz. (...) w N. (...) L.

podejrzanego o czyn z art. 280 § 1 k.k. i inne

zażaleń wniesionych przez obrońców podejrzanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 16 maja 2017 roku, sygn. akt II Kp 182/17, (...)

w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 maja 2017 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach przedłużył stosowanie wobec podejrzanego R. U. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 27 czerwca 2017 roku, godzina 7.30.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżyli zażaleniami obrońcy podejrzanego wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania, ewentualnie zastosowanie w jego miejsce środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenia obrońców podejrzanego nie były zasadne.

Żadna z przesłanek, które legły u podstaw zastosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania nie zdezaktualizowała się na obecnym etapie postępowania. Przesłanka ogólna warunkująca możliwość zastosowania najsurowszego środka zapobiegawczego, w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanego podejrzanemu czynu, określona w art. 249 § 1 k.p.k., została potwierdzona zebranych już w sprawie materiałem dowodowym, o czym świadczą m.in. zeznania pokrzywdzonego oraz dokumentacja lekarska.

Kwestionując występowanie tej przesłanki obrońca podejrzanego odwołuje się w zażaleniu m.in. do zeznań M. T. oraz K. M., którzy to świadkowie nie widzieli momentu zaboru pokrzywdzonemu telefonu komórkowego, a relacjonowali jedynie o swoich przypuszczeniach na tą okoliczność.

Odwołując się do zeznań samego pokrzywdzonego należy wszakże przypomnieć, iż twierdził on, że telefon komórkowy posiadał w zasuniętej kieszeni kurtki i wykluczał sytuację, aby mógł on wypaść samoistnie w trakcie szamotaniny z podejrzanymi.

Oczywiście podczas orzekania o stosowaniu środków zapobiegawczych nie dokonuje się ostatecznej oceny dowodów, gdyż ta zarezerwowana jest dla sądu rozpoznającego sprawę merytorycznie. Ocena dokonywana w ramach potrzeby stosowania środków zapobiegawczych sprowadza się do stwierdzenia, czy zebrane dowody wskazują na występowanie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa.

Ocena zeznań pokrzywdzonego pozwala na przyjęcie takiego ustalenia. Nie wykluczają również jego występowania zeznania innych osób wskazanych w zażaleniu obrońcy.

Z tego powodu na obecnym etapie postępowania niezasadny był również zarzut zażalenia obrońcy, jakoby zachowanie podejrzanego można było oceniać jedynie w płaszczyźnie znamion występku z art. 158 § 1 k.k.

Przedłużając na dalszy okres stosowanie wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania Sąd Rejonowy prawidłowo powołał także przesłanki szczególne z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz 258 § 2 k.p.k., tj. obawę ukrywania się i ucieczki podejrzanego, obawę wpływania na zeznania pokrzywdzonego i świadków, a także obawę wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności.

Należy przypomnieć, że podejrzany krótko przed zdarzeniem przyjechał do (...) i zachodzi przypuszczenie, że z obawy przed odpowiedzialnością karną wyjechałby z (...) utrudniając prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne.

Zarzucane podejrzanemu przestępstwo rozboju z art. 280 § 1 k.k. zagrożone jest karą do 12 lat pozbawienia wolności. Możliwość wymierzenia podejrzanemu surowej kary, wynikająca z okoliczności popełnienia przestępstwa tj. działania wspólnie i w porozumieniu, pod wpływem alkoholu oraz bez powodu, jest realna i sama w sobie może skłaniać podejrzanego do podjęcia działań mających na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej.

Mimo, iż najważniejsze czynności dowodowe zostały już przeprowadzone to w dalszym ciągu zachodzi konieczność stosowania wobec podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego. Potrzeba taka wynika z konieczności zabezpieczenia zarówno dalszego toku postępowania przygotowawczego, jak i postępowania sądowego. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 249 § 4 k.p.k. środki zapobiegawcze mogą być stosowane aż do chwili rozpoczęcia wykonywania kary. Do zakończenia postępowania przygotowawczego konieczne jest przeprowadzenie czynności dowodowych szczegółowo wskazanych we wniosku prokuratora.

Okoliczności te powodują, że jedynym środkiem zapobiegawczym mogącym zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania karnego jest tymczasowe aresztowanie, gdyż żaden inny środek, na obecnym etapie postępowania karnego, nie byłby w stanie zapewnić właściwej funkcji gwarancyjnej. Dobro prowadzonego postępowania wymaga wyeliminowania wszelkich możliwych sytuacji, w których mogłoby dojść do zakłócenia jego prawidłowego toku.

Okres na jaki przedłużono wobec podejrzanego stosownie tymczasowego aresztowania nie jest nadmierny i powinien być wystarczający dla wykonania pozostałych czynności postępowania przygotowawczego.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzając również brak przesłanek negatywnych tymczasowego aresztowania z art. 259 k.p.k., należało orzec o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.